

Sygn. akt IV CZ 100/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko B. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 grudnia 2011 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 czerwca 2011 r.,

- I. odrzuca zażalenie na postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu (pkt I);**
- II. oddala zażalenie w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek pozwanej B. K. o przywrócenie terminu do wniesienia wniosku o doręczenie wyroku tego Sądu z dnia 21 kwietnia 2011 r. z uzasadnieniem oraz odrzucił wniosek o doręczenie tego wyroku z uzasadnieniem.

Sąd ustalił, że pozwana złożyła wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem oraz wniosek o przywrócenie terminu w dniu 31 maja 2011 r., twierdząc, iż dopiero w tym dniu powzięła, z korespondencji skierowanej do niej przez pełnomocnika powoda, wiadomość o wydaniu wyroku oraz podnosząc, że przebywała od lipca 2010 r. za granicą i nie wiedziała o postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanej, iż po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji była przekonana, że sprawa została zakończona oraz że nie otrzymywała zawiadomień z Sądu Apelacyjnego, które według jej przypuszczeń były przez przypadek wyrzucane wraz z materiałami reklamowymi, nie przekonują o niezawinionym uchybieniu terminowi. Sąd podkreślił, że zawiadomienie o rozprawie apelacyjnej było dwukrotnie prawidłowo awizowane oraz że pozwana wyjeżdżając za granicę przed uprawomocnieniem się wyroku pierwszej instancji, powinna była przedsięwziąć czynności umożliwiające uzyskiwanie wiadomości o czynnościach podejmowanych w sprawie. Przy uwzględnieniu miernika należytej staranności, jakiej można oczekiwać od człowieka dbającego o własne sprawy, pozwanej można przypisać co najmniej niedbalstwo, co wyłącza możliwość przywrócenia terminu na podstawie art. 168 § 1 k.p.c.

Pozwana zaskarżyła postanowienie z dnia 14 czerwca 2011 r. w całości i wniosła o uchylenie postanowienia o odrzuceniu wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem oraz o zmianę postanowienia w części dotyczącej oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, polegającą na przywróceniu terminu do złożenia wniosku.

W uzasadnieniu pozwana wniosła o rozpoznanie zażalenia w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu, powołując te same okoliczności, które wskazała we wniosku o przywrócenie terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na niekończące postępowania w sprawie postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej, zażalenie do Sądu Najwyższego nie przysługuje (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.), co uzasadniało odrzucenie zażalenia w tej części, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹, 370 i 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Niezaskarżalne postanowienie podlegało, na wniosek skarżącej, rozpoznaniu przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem.

Skarżąca oparła zarzuty skierowane przeciwko postanowieniu na tych samych argumentach, które powołała we wniosku o przywrócenie terminu i które były przedmiotem oceny Sądu Apelacyjnego. Ocena ta, dokonana na podstawie okoliczności sprawy, pod kątem obiektywnego miernika staranności wymaganej od strony w sprawie cywilnej, jest prawidłowa i odpowiada utrwalonym w orzecznictwie kryteriom stosowanym przy badaniu przesłanki określonej w art. 168 § 1 k.p.c.

W zażaleniu jest mowa o domniemanych przyczynach nieodebrania korespondencji, ujętych w formie przypuszczeń, że „awizo zostało niezauważone”, albo „być może zostało niewłaściwie pozostawione przez listonosza” lub że „trudno wykluczyć, czy nie mamy do czynienia z pomyłką pracownika poczty”, czy też że awiza zaginęły i nawet „trudno określić, czy rzeczywiście zostały one wyrzucone z materiałami reklamowymi, czy też zostały w inny sposób zagubione”. Tyleż niekonkretne, co dowolne sugestie nie mogą stanowić wartościowej podstawy wniosku o przywrócenie terminu.

Skarżąca w związku z wyjazdem za granicę nie przedsięwzięła jakiegokolwiek aktów staranności, mających zapewnić jej bieżące rozeznanie o toku sprawy - nie powiadomiła Sądu o czasowej zmianie miejsca pobytu i nie wskazała innego niż dotychczas sposobu doręczeń, nie ustanowiła pełnomocnika procesowego ani pełnomocnika do doręczeń. Niezależnie od tego, brak podstaw do uznania,

by przebywanie w Wielkiej Brytanii uniemożliwiało pozwanej uzyskanie wiadomości o stanie sprawy, gdyby wykazała wymagane od strony zainteresowanie.

W konkluzji należy stwierdzić, że w zażaleniu brak rzeczowych argumentów mogących prowadzić do skutecznego zakwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego, iż skarżąca nie wykazała, by do uchybienia terminowi doszło bez jej winy. Oznacza to, że odrzucenie wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, jako wniesionego po terminie, było prawidłowe i uzasadnia oddalenie zażalenia w tej części, stosownie do art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.